

1993

ÅRSPRØVE , 7.KLASSE

NORSK

NAVN: Stian Soiland

KLASSE: 7b

STIL/LANGSVARSOPPGAVE.

Velg en av disse oppgavene.

- A. Marit var ikke på skolen i dag. Hun gikk hjemmefra til vanlig tid. Siden har ingen sett henne. Kan det være den "uskyldige" ertingen i går som er årsaken? Tok hun den alvorlig? Det var jo ikke slik ment.
Fortell hva som har skjedd.
Velg overskrift selv.
- B. Foreldrene mine har alltid vært hysteriske. Sant nok var det enda to år til jeg ble 16, men jeg hadde da kjørt broren min sin moped mange ganger og behersket den like godt som noen. Så da "gamlingene" dro til Bergen den helgen, "lånte" jeg den. Og nå sitter jeg her. Tenk om.....
Skriv historien.
Overskrift: 14 år og litt av en tøffing.
- C. Kjærlighetssorg er ingenting å le av.
- D. Forklar hvordan du mener at en ekte kamerat skal være.
Overskrift: En venn er en som.....

28/5

Kjærlighets-sorg er ingenting å le av

Stiloppgave - Årsprøve norsk 7. klasse 1993

"Hva gjorde jeg galt?" skrek Hilde ut i rommet. Hun hadde vært sammen med Ivar i flere måneder. På skolen dagen før hadde han kommet bort til henne og sagt:

"Jeg orker det ikke mer, jeg slår opp." Sånn rett ut i luften så han det, som om han bestilte en hamburger på snackbaren. Det var i store-fri, og Hilde ble så forvirret at hun gikk rett hjem. Hun hadde holdt seg hjemme i dag, sa til moren hun var vond i hodet. Hun bare lå i sengen og gråt så puta ble helt våt av tårer.

Kanskje det var fordi hun ikke ville hjelpe ham på naturfag-prøven. Han hadde jo spurt så fint og stille at ikke engang sidemannen hørte det. Kanskje hun skulle hjulpet ham, ihvertfall litt.

Eller kanskje det var den nye jenta i parallel-klassen. Hilde hadde sett han snakke litt med henne mens hun selv hadde spilt fotball med Jan og gjengen. Ivar var idrettskater, og han holdt seg helst litt borte fra gjengen til Jan. De var visst for tøffe for ham. Kanskje han ikke likte at hun spilte fotball med dem. Det var helt sikkert, men var det grunnen til at han slo opp?

Det var vanskelig å fatte hva han mente, han var så stille av seg. Det var så vidt han hadde klart å spørre om de ville være sammen den gangen, til tross for hjelpen fra Kristin & ifteknivene

som det var mange av i klassen. De hadde prøvd seg, og flere ganger hadde de kommet bort til Hilde for å spørre om hun ville være sammen med Ivar. Hilde hadde bare blist dem av med at hun bare svarte hvis han spurte selv.

En måned senere hadde faktisk Ivar spurt Hilde selv, med Giftteknivene i ryggen. (ta nå ikke dette bokstavelig) Svaret hadde vært: "Greit for meg!"

Den første måneden hadde de gjort masse ting sammen; gått på tina ^{rett} fotballkamper, gjort lekser, badet osv. Så hadde de begynt å ekli fra hverandre, uten at de hadde merket noe. Hilde hadde gått på kino med venninnene i stedet, mens Ivar satt hjemme. Hun hadde vært mer og mer med venninnene, og mindre og mindre med Ivar. Kanskje det var dette som hadde fått Ivar til å slå opp.

Hilde satt borte og stirret rett ut i luften. Det var hun som hadde sviktet. Hun syntes hun så ham litte og gråte, akkurat slik hun gjorde. Det gjorde han faktisk også.

Ivar satt i sofaen, slik han hadde gjort de to siste timene. Det hadde ikke helt gått opp for ham enda at han hadde slått opp med Hilde. Satt Hilde. Hvorfor hadde hun sluttet å være med ham lenger? Hva galt hadde han gjort? Kanskje det var skjebnens vilje at de ikke passet.

sammen? Men det hadde de da gjort! Ivar
lengtet etter da Hilde holdt ham i hånden, og
de hadde det så gøy sammen. Hvorfor hadde han
slått opp? Hvorfor ikke prøve på ny? Ivar var da
ikke den typen som gav opp så lett. Men det var
nytteløst. Det samme kom til å skje igjen. Han
forstod at han hadde tappt mot skjebnen. Men inderst
var han fortsatt forelsket i Hilde.

Hilde kikket ut av vinduet. Regnet fôset
ned, og slik følte han seg også. Som en vanndråpe
som stiger opp i himmelen og har det godt en liten stund,
før den følger ned igjen. Ned igjen til den
dystre hverdagen. Hun forestilte seg Ivar som
solen, og når solen skinte, vanden lille vanndråpen
lykkelig igjen. Men solen tittet ikke frem, og drømmen
blir et uopnåelig mål. Ivar og Hilde fortsatte
sitt liv med å lengte etter hverandre, uten å
uttrykke det. Hjertesorg var ingenting å være.

Stian Sæviand, 7b Revheim skole,

Freitag 28. mai 1993

(Årsprøve 7. klasse norsk)

M+